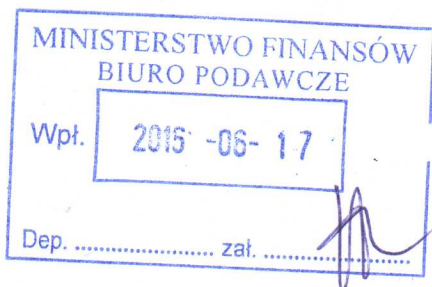

Warszawa, dnia 17 czerwca 2016 r.

d. del. 73 / 2016

Ministerstwo Finansów

ul. Świętokrzyska 12

00-916 Warszawa

**Odpowiedź na pismo
z dnia 3 czerwca 2016 r.****w sprawie uwag do projektu ustawy o kredycie hipotecznym**

W imieniu Polskiej Federacji Stowarzyszeń Rzecznawców Majątkowych informujemy, że w związku z trwającym w Ministerstwie Finansów procesem legislacyjnym nad projektem założeń projektu ustawy o kredycie hipotecznym chcielibyśmy zasygnalizować Państwu obszary problemowe związane z w/w projektem dotyczące wyceny nieruchomości, niezależności rzeczoznawców majątkowych, a także charakteru opracowań dokumentujących proces wyceny.

Wskazany projekt jest bezpośrednio związany z implementacją Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. UE L060 z dnia 28 lutego 2014 r.).

Należy zauważyć, że uchwalenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. L 60 z dnia 28 lutego 2014 r.) wynika z kluczowego znaczenia rynków kredytu hipotecznego dla funkcjonowania systemu finansowego Unii Europejskiej oraz gospodarki unijnej, jako całości. Rynek kredytów hipotecznych na finansowanie nieruchomości mieszkaniowych jest jednym z największych rynków finansowych w UE, a zgodnie z założeniami dyrektywy, wzrost jego integracji ma przynieść istotne korzyści ekonomiczne, dzięki zwiększeniu konkurencyjności i oferty produktowej.

Ponadto do tej pory w Polsce przepisy regulujące zasady udzielania kredytów hipotecznych były rozproszone. Zatem projekt ustawy przewidujący kompleksową regulację problematyki kredytów związanych z nieruchomościami powinien przyczynić się do zwiększenia porównywalności i transparentności ofert kredytodawców oraz wzmocnić pozycję konsumenta na rynku kredytów konsumenckich oraz kredytów związanych z nieruchomościami mieszkalnymi zwłaszcza, iż regulacjami objęte będą wszystkie instytucje pożyczkowe oraz pośrednicy kredytowi pośredniczący w oferowaniu umów o kredyt związanych z nieruchomościami.

Biorąc pod uwagę znaczenie rzeczoznawców majątkowych i jakości sporządzanych przez nich wycen nieruchomości dla procesu udzielania kredytów i zarządzania ryzykiem kredytowym, a w konsekwencji bezpieczeństwa zarówno banków, jak i klientów korzystających z ich usług, Polska Federacja Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych wyraża gotowość do udziału w rozpoczynających się konsultacjach społecznych dotyczących projektu ustawy o kredycie hipotecznym. Federacja Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych, jako organizacja bezpośrednio związana z rynkiem wyceny nieruchomości chciałaby włączyć się w proces legislacyjny w/w ustawy, a co za tym idzie podzielić się swoimi uwagami i spostrzeżeniami opartymi o długoletnie doświadczenie zawodowe. Nasze zaangażowanie może przyczynić się do przyspieszenia tempa prac nad w/w ustawą, a także bezpośrednio przełożyć się na zwiększenie merytorycznego poziomu prac nad projektem. Jednocześnie Polska Federacja Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych pragnie zwrócić uwagę na kluczowy jej zdaniem obszar będący jednym z elementów projektowanej ustawy dotyczący wykonywania operatów szacunkowych na zlecenie banków uczestniczących w procesie udzielania kredytów związanych z nieruchomościami.

Zmiany, które chcielibyśmy zaproponować podczas procesu konsultacji społecznych, mają na celu poprawę sytuacji klientów na rynku kredytów hipotecznych poprzez uniemożliwienie bankom udzielającym kredytów możliwości wykonywania operatów szacunkowych przez pracowników tych banków, czy też firmy stale współpracujące z bankami lub bezpośrednio im podległe, gdyż działania takie znacząco osłabiają pozycję konsumentów w relacjach z bankami w trakcie procesu udzielania kredytu m.in. poprzez możliwe ograniczenie niezależności i obiektywizmu wycen powstających w takim trybie. Ponadto brak rozdzielenia procesu wyceny nieruchomości oraz procesu udzielania kredytu np. w postaci zlecenia przez bank wycen jednej tylko firmie pozostającej z bankiem w stałej relacji biznesowej, może stanowić także zagrożenie dla stabilności systemu bankowego i poprawności ustalenia wysokości zabezpieczenia wierzytelności.

Powyższe podejmowane przez banki praktyki niewątpliwie mają na celu wymuszenie na klientach wyboru, jako rzeczoznawcy sporządzającego opinię majątkową, wyłącznie jednej z respektowanych przez siebie firm lub oddelegowanych do tego celu pracowników banku, posiadających lub nieposiadających uprawnień rzeczoznawców majątkowych. W sytuacji takowej wysoce prawdopodobne jest, iż w przypadku przedłożenia przez klientów jakiegokolwiek opinii majątkowej sporządzonej przez rzeczoznawcę niereprezentującego żadnej z wymaganych przez banki stron, opinia ta nie będzie brana pod uwagę.

Tym samym banki wymagać będą jej powtórzenia i przedłożenia operatu szacunkowego opatrzonego logiem, którejkolwiek z współpracujących z nim firm.

Praktyka taka niewątpliwie wpływa na stosowanie obowiązujących przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz uderza bezpośrednio we wszystkie inne podmioty wolnorynkowe świadczące usługi z zakresu rzeczoznawstwa majątkowego. Jednocześnie ma na celu ograniczenie dostępu innym do możliwości świadczenia usług, co działa na szkodę zarówno branży rzeczoznawców majątkowych, jak i samych klientów banków.

W tym miejscu należy wskazać, iż to klient banku w głównej mierze powinien decydować o kształcie swojego zabezpieczenia kredytowego, a co za tym idzie powinien mieć możliwość swobodnego wskazywania na zasadach wolnorynkowych rzeczoznawcy, z którego usług chce skorzystać podczas procesu zarządzania swoim ryzykiem kredytowym.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE państwa członkowskie zapewniają, by na ich terytoriach opracowywano wiarygodne standardy wyceny nieruchomości mieszkalnych dla celów udzielania kredytów. Państwa członkowskie nakładają na kredytodawców wymóg zapewniania, by takie standardy były stosowane podczas przeprowadzania wyceny nieruchomości lub by podejmowały rozsądne działania zmierzające do zapewnienia, by takich standardów przestrzegano, gdy wycenę przeprowadza strona trzecia. Gdy organy krajowe są odpowiedzialne za regulowanie działalności niezależnych rzeczoznawców przeprowadzających wyceny nieruchomości, zapewniają aby działali oni zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi.

Zgodnie z treścią normy prawnej wyrażonej w art. 7 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2014 r. poz. 518 z późn. zm.), jeżeli istnieje potrzeba określenia wartości nieruchomości, wartość tę określają rzeczoznawcy majątkowi. Możliwość sporządzania wyceny nieruchomości, zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, nie należy zatem do kompetencji oddelegowanych do tego celu pracowników banków. Fakt ten potwierdza zapis zawarty w art. 198 Ustawy o gospodarce nieruchomościami zgodnie, z którym każdy kto prowadzi bez uprawnień zawodowych działalność zawodową w zakresie rzeczoznawstwa majątkowego, polegającą na określaniu wartości nieruchomości, a także maszyn i urządzeń trwale związanych z nieruchomością - podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Takiej samej karze podlega podmiot, który powierza wykonywanie czynności w zakresie rzeczoznawstwa majątkowego osobie nieposiadającej uprawnień zawodowych w zakresie szacowania nieruchomości.

Art. 19 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE wskazuje, iż wszystkie państwa członkowskie zapewniają, by wewnątrzni i zewnątrzni rzeczoznawcy przeprowadzający wyceny byli odpowiednio wykwalifikowani i wystarczająco niezależni w procesie zawierania umów o kredyt, aby przedstawić bezstronną i obiektywną wycenę, która zostanie

udokumentowana na trwałym nośniku, a także by kredytodawcy posiadali kopię tej dokumentacji.

Wprawdzie art 19 ust 2 w/w Dyrektywy wprowadza możliwość sporządzenia wyceny nieruchomości przez wewnętrznych rzeczoznawców, w tym przypadku oddelegowanych do tego celu pracowników banku, jednakże tekst w/w dyrektywy zwraca przede wszystkim uwagę na niezależność tych podmiotów. W tym miejscu wydaje się zasadnym wskazać, iż pod pojęciem **niezależnego rzeczoznawcy** rozumieć należy przede wszystkim rzeczoznawcę majątkowego, który nie jest powiązany z instytucją kredytującą długookresową umową na dokonywanie wycen nieruchomości, gdyż umowa taka z uwagi na podległość służbową czy też zobowiązaniową może prowadzić do ograniczenia jego niezależności.

Sytuacja, w której o wycenie nieruchomości decydować będą podmioty bezpośrednio powiązane z bankami udzielającymi kredytów przyczyni się do twierdzenia, iż wycena jest nieobiektywna z punktu widzenia Kredytobiorcy. W dalszej perspektywie prowadzić może również do działań patologicznych, polegających na nienależytym wykonywaniu przez wybranych przez bank pracowników operatów szacunkowych, a w konsekwencji do pomyłek w wycenie nieruchomości oraz ocenie zdolności kredytowej klientów banku.

Mając na uwadze powyższe poniżej zamieszczone propozycje rozwiązań umożliwiających spełnienie w/w. założeń zgodnie z kolejnością zagadnień przyjętą przez Ministra Finansów w opracowywanym projekcie ustawy o kredycie hipotecznym:

Wszystkie sygnalizowane zmiany dotyczą zmian w artykułach opracowywanej ustawy o kredycie hipotecznym.

I. W Art. 3 zmianę treści punktu 28) z „wartość rynkowa – wartość, o której mowa w art. 151 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2015 r. poz. 1774 z późn. zm.)” na „wartość rynkowa – wartość, o której mowa w art. 4 ust. 76 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013).

Należy wskazać, że definicję wartości rynkowej dla sporządzania wycen na potrzeby zabezpieczenia wiarygodności kredytowych zawiera obecnie Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012. Charakter tego aktu prawnego powoduje, że jego regulacje są obowiązujące we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej, w tym w Polsce, bez konieczności dodatkowej implementacji. W związku z tym, w ocenie Polskiej Federacji Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych, nowotworzona ustawa dotycząca

kredytów hipotecznych, powinna w zakresie definicji wartości rynkowej być zharmonizowana z obowiązującym już, powołanym powyżej rozporządzeniem UE a nie z ustawą z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2015 r. poz. 1774 z późn. zm.), której regulacja dotycząca definicji wartości rynkowej nie znajduje już zastosowania w przypadku wycen wykonywanych na potrzeby zabezpieczenia wierzytelności kredytowych.

II. Art. 6.1. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy w reklamach dotyczących kredytu hipotecznego jest obowiązany:

(...)

W tym miejscu należy wskazać, iż kredytodawcy czy też pośrednicy kredytowi nie posiadają kompetencji zezwalającym im na sprzedaż usług polegających na sporządzaniu operatów szacunkowych. Podmioty te nie posiadają stosownej wiedzy oraz uprawnień, a co za tym idzie nie będą również potrafiły określić kosztów sporządzenia operatu szacunkowego przez rzeczoznawcę majątkowego. Zatem niewłaściwym wydaje się fakt zobowiązania kredytodawcy lub pośrednika kredytowego do udzielania w reklamach dotyczących kredytu hipotecznego informacji dotyczących kosztów sporządzenia operatów szacunkowych. Koszty te powinien zdaniem Polskiej Federacji Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych regulować wolny rynek, co możliwe będzie dzięki zapewnieniu kredytobiorcom swobodnego wyboru rzeczoznawcy majątkowego spośród osób posiadających odpowiednie państwowe uprawnienia zawodowe w tym zakresie.

III. Dodanie w Art. 8.1. do zapisu zakazującego instytucjom finansowym sprzedaży usług powiązanych, zapisu uniemożliwiającego sprzedaż instytucjom finansowym operatów szacunkowych.

Art. 8.1. Kredytodawca nie może dokonywać sprzedaży wiązanej usług finansowych oraz oferować usług związanych z wykonaniem operatów szacunkowych w związku z zawarciem umowy o kredyt hipoteczny, chyba że sprzedaż wiązana dotyczy prowadzonego bezpłatnie rachunku płatniczego lub rachunku oszczędnościowego, którego jedynym celem jest gromadzenie środków finansowych przeznaczonych na spłatę kredytu, obsługę kredytu lub zapewnienie kredytodawcy dodatkowego zabezpieczenia w przypadku zaległości w spłacie kredytu.

IV. Dodanie w Art. 8.2. do zapisu nakazującego informowanie konsumenta o możliwości wyboru oferty dowolnego ubezpieczyciela świadczącego usługi ubezpieczenia spełniające minimalny zakres ubezpieczeniowej polisy akceptowany przez kredytodawcę tożsamego zapisu informującego o możliwości zawarcia przez konsumenta umowy z dowolnie wybranym przez siebie rzeczoznawcą majątkowym na wykonanie operatu szacunkowego dotyczącego kredytowanej nieruchomości, spełniającego wymogi akceptowane przez kredytodawcę.

Art. 8.2. Kredytodawca może wymagać od konsumenta zawarcia umowy ubezpieczenia połączony z przelewem wierzytelności, o którym mowa w art. 509 § 1 ustawy z dnia 23

*kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, dotyczącej umowy o kredyt hipoteczny, **informując jednocześnie konsumenta o możliwości zawarcia umowy z dowolnie wybranym przez siebie rzeczoznawcą majątkowym na wykonanie operatu szacunkowego dotyczącego kredytowanej nieruchomości, spełniającego wymogi akceptowane przez kredytodawcę.***

W nawiązaniu do zasygnalizowanych przez nas zmian należy wskazać, że proponowane przez nas zapisy w pełni oddają charakter i założenia norm prawnych zawartych w ust. 9 jak i ust 26 preambuły Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. UE L060 z dnia 28 lutego 2014 r.).

Co więcej ustęp 9 preambuły Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. UE L060 z dnia 28 lutego 2014 r.) wskazuje, iż państwa członkowskie Unii Europejskiej mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy krajowe w takich obszarach, jak prawo zobowiązań w odniesieniu do ważności umów o kredyt, prawo rzeczowe, rejestracja gruntów, informacje umowne i kwestie po zawarciu umowy. Państwa członkowskie mogą ponadto postanowić, że rzeczoznawca lub firma rzeczoznawcza lub notariusze mogą być wybierani w drodze wzajemnego porozumienia między stronami.

Ponadto w ustępie 26 preambuły Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. UE L060 z dnia 28 lutego 2014 r.) podniesiono, iż szczególnie ważne jest zapewnienie, by nieruchomość mieszkalna była odpowiednio wyceniona przed zawarciem umowy o kredyt oraz – w szczególności jeżeli wycena dotyczy pozostałej do spłaty części zobowiązania konsumenta – w razie zaległości w spłacie.

W związku z tym państwa członkowskie, w tym Polska, powinny zapewnić istnienie wiarygodnych standardów wyceny. Aby standardy wyceny można było uznać za wiarygodne, powinny one uwzględniać międzynarodowo uznane standardy wyceny, w szczególności standardy opracowane przez Komitet Międzynarodowych Standardów Wyceny, Europejską Grupę Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych lub Królewski Instytut Rzeczoznawców Majątkowych. Międzynarodowo uznane standardy wyceny obejmują zasady wysokiej rangi, które wymagają od kredytodawców m.in. przyjęcia i przestrzegania odpowiednich wewnętrznych procesów zarządzania ryzykiem i procesów zarządzania zabezpieczeniami, obejmujące należyte procesy wyceny, przyjęcia standardów i metod wyceny prowadzących do realistycznych i uzasadnionych wycen nieruchomości, aby zapewnić, by wszystkie sprawozdania z wyceny były przygotowywane z odpowiednią biegłością zawodową i odpowiednią starannością, a także by rzeczoznawcy spełniali określone wymogi dotyczące kwalifikacji oraz by prowadzić właściwą, kompleksową i wiarygodną dokumentację wyceny zabezpieczeń.

V. W Art. 10.1. ust. 13) zmiana zapisu „informację dotyczącą obowiązku zawarcia jakiegokolwiek umowy dodatkowej, w szczególności umowy ubezpieczenia” na „informację dotyczącą obowiązku zawarcia umowy na wykonanie operatu szacunkowego oraz obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia”

Art. 10. 1. Przed zawarciem umowy o kredyt hipoteczny kredytodawca, pośrednik kredytowy lub wyznaczony przedstawiciel przedstawia konsumentowi na trwałym nośniku w szczególności:

(...)

13) informację dotyczącą obowiązku zawarcia umowy na wykonanie operatu szacunkowego oraz obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia;

VI. Art. 39.3. odnosi się do wymagań stawianych Osobom pełniącym funkcje zarządcze w podmiocie będącym pośrednikiem kredytowym lub wyznaczonym przedstawicielem, a także personelu takiego pośrednika kredytowego lub wyznaczonego przedstawiciela. Osoby

te zgodnie z projektem ustawy muszą posiadać wykształcenie wyższe o profilu ekonomicznym lub prawniczym lub udokumentowany udział w szkoleniach zakończonych zdaniem testem kompetencyjnym obejmujących w szczególności wiedzę w zakresie wielu enumeratywnie wymienionych dziedzin, wśród których w punkcie 4 wymieniono wycenę zabezpieczeń wierzytelności.

Art. 39.4 powierza przedstawicielom Komisji Nadzoru Finansowego przeprowadzanie szkoleń i testów kompetencyjnych, o których mowa w ust. 3, dla osób pełniących funkcje zarządcze i szkoleniowe w podmiocie będącym pośrednikiem kredytowym lub wyznaczonym przedstawicielem.

Art. 39.5. wskazuje, iż szkolenia i test kompetencyjny, o których mowa w ust. 3 dla personelu pośrednika kredytowego i wyznaczonego przedstawiciela przeprowadza osoba pełniąca funkcje szkoleniowe w podmiocie będącym pośrednikiem kredytowym lub wyznaczonym przedstawicielem, która zdała egzamin kompetencyjny zorganizowany przez Komisję Nadzoru Finansowego.

Mając powyższe na uwadze chcielibyśmy wskazać, iż Komisja Nadzoru Finansowego nie jest organem posiadającym stosowne kompetencje do przeprowadzania szkoleń i testów oraz ustalania metodyk z zakresu wyceny nieruchomości, stanowiących przedmiot zabezpieczenia wierzytelności.

Dlatego też proponujemy aby wszelkie szkolenia oraz testy sprawdzające wiedzę osób pełniących funkcje zarządcze i szkoleniowe w podmiocie będącym pośrednikiem kredytowym lub wyznaczonym przedstawicielem z zakresu wyceny zabezpieczeń wierzytelności były realizowane przed przedstawicieli Polskiej Federacji Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych, jako organizacji bezpośrednio związanej z rynkiem wyceny nieruchomości. Mając powyższe na uwadze proponujemy modyfikację zapisów art. 39 ust. 4

i 5 poprzez uwzględnienie w nich niniejszej propozycji, alternatywnie dodanie do art. 39 pomiędzy ust. 5 a 6 nowych zapisów w postaci ust. 6 i 7 o treści przedstawionej poniżej z jednoczesną zmianą aktualnej numeracji ust. 6 na ust. 8.

6. Szkolenia i testy kompetencyjne z zakresu wyceny nieruchomości jako przedmiotu zabezpieczenia wierzytelności, o których mowa w ust.3 pkt 4 dla osób pełniących funkcje zarządcze i szkoleniowe w podmiocie będącym pośrednikiem kredytowym lub wyznaczonym przedstawicielem organizuje Polska Federacja Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych.

7. Szkolenia i test kompetencyjny z zakresu wyceny nieruchomości jako przedmiotu zabezpieczenia wierzytelności, o których mowa w ust.3 pkt 4 dla personelu pośrednika kredytowego i wyznaczonego przedstawiciela przeprowadza osoba pełniąca funkcje szkoleniowe w podmiocie będącym pośrednikiem kredytowym lub wyznaczonym przedstawicielem, która zdała egzamin kompetencyjny zorganizowany przez Polską Federację Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych.

VII. W Art. 70. zmiana zapisu: „9) informację dotyczącą obowiązku zawarcia umowy dodatkowej, w szczególności umowy ubezpieczenia, w przypadku, gdy zawarcie takiej umowy jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach;” na „**9) informację dotyczącą obowiązku zawarcia umowy na wykonanie operatu szacunkowego oraz obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia, w przypadku, gdy zawarcie takiej umowy jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach;**”

Mając powyższe na uwadze wyrażamy głębokie przekonanie, iż proponowane przez nas zmiany i zastrzeżenia dotyczące uregulowań zawartych w projekcie Ustawy o kredycie hipotecznym przełożą się na poprawę jakości tworzonego aktu prawnego, a co za tym idzie przełożą się na wzrost integracji rynku kredytów hipotecznych co niewątpliwie poprawi sytuację klientów na rynku kredytów hipotecznych oraz przyniesie im istotne korzyści ekonomiczne, dzięki zwiększeniu konkurencyjności i oferty produktowej oferowanej przez kredytodawców.

Jednocześnie prosimy o wzięcie pod uwagę naszego stanowiska określonego w treści niniejszego pisma oraz informujemy o gotowości do dalszej współpracy z Ministerstwem.

Z poważaniem,

Marek Wiśniewski

Prezydent PFSRM